

האם השירים שכתבת עד כה, שחלקם נרפסים בצמוד לשיחה בינינו, משמשים לך בסיס לכתיבה ביומנים? מתי את מתכננת לפרסמו? בהחלט כן. אני מתכוונת לפרסמו בקרוב. אני מרגישה שהגיע הזמן ללידות. חלק מהשירים עוסקים בתהליך הזה של ההבשלה, של ביסוס התחושה שיש לי משהו ללחוש/לומר, בלי קשר ובלי תלות באף אחד ובשום דבר אחר.

מיהם המשוררים בשירה העברית ובשירת העולם שמהם את מושכת חוטים ליצירתך? יש משוררים רבים שגדלתי עליהם, בראש ובראשונה משוררות כמו לאה גולדברג, זלדה, דליה רביקוביץ ויונה וולך, וגם ישראל פנקס, נתן זך, נתן אלתרמן, דוד אבידן, יאיר הורביץ ועוד.

ים המאירי

רישום של עיר

מלבנים נדחקים זה לזה
בגד מכונן מתאבד
מגג,
איש מצטמצם לקו בחלום.

עפרון נלחץ על נייר, לכרי
רבוץ שחור של החמצה, מחק
מפרק אותו לפרורים של כמיהה -
לשפתים לוחשות נוצות
משתרבות
בין פסות צחות על תכלת בשרנית
לריחות קוקוס ומנגו משכרי נחירים ודם
העולים מחנות הסבונים
למזרקה שללית של ירק וכתם וסגל
מתפרצת, בתחנוני בניזין, על מדרכה.

סי טריין דאונטאון

האשה בעלת המסרגות המכספות
סרקה ללא הפוגה
למרות הרפכת המחליקה ונעצרת, מחליקה
ומתמלאת אדם.

הבחנתי בה בקשי בעיני החזקה
בעוד שבעיני החלשה הפכו החוטים נחשים לוחשים,
המבקשים להיות לאחד.

בהביטי מטה בעיני החזקה הבחנתי בעקבים דקיקים, בעיני החלשה
באשה משפפת מצלקת פנים, מתחננת לדבר מה, שאיני יודעת שמו.
עכבר מבהל נע במהירות מתחת, על פסי הרפכת המתקרבת
"זה מראה רגיל פאן" נאמר לי.

שלגיה

האדמה לא יכלה לספג אותי עדין
אז שבתתי לחיים
בכל יום אני אוספת
טפות מזגן דקות שיקפאו
ויגנו עלי
כשכבה עבה של מעילי עור שקופים
בפנים אני אהיה חיה, איש
לא יהיה בטוח במאה אחוז
עמק למטה, יהיו שפתי אדמות מאד ושערי יבריק, איש
לא יוכל להתפעל
מדי אביב ארית את ריח הקר
אנצור את זכרון הריח בלבי שיהלם לו
מתחת לדממה
הגמדים ישמרו עלי, עד
שהבלתי נמנע יקרה

לאדם וחווה

לכם, שהייתם עטופים בעור,
עד לאחר הנגיסה.
עיניכם ראו את אמת העור.
ואני מאז לא מבדילה בין אור לעור
עיני העור שלי רואות כתנות עור
ויפי מסמא מנצנץ מעור
והשמש מסנורת את עיני העור שלי
המשובכות בקו שחור.
הריסים הארבים מעליהן
ממציאים
עוד ועוד מצמוץ עד
שיורד הלילה.

מחוך

סרגת שמים כל כך צפופים, רק
בקשי נחלצתי:
הצלבת קשורים מפקקי נשימה
מהפכים גלגלי עיני לראות עלטה,
שאינן בה תכלת, ואין בה חלופים ואין בה אנחה.
לא הגשתי לי מלחי הרחה.
צנחתי חזרה לתוך החלום,
אצבעות אצבעות מששו את עורי
"הגוף שלך קר", אמרה הרופאה בקול נזיפה,
"הגוף שלך קר."

ים המאירי, סופרת ומשוררת ואוצרת אמנות.